herinneringen aan verhalen die mijn grote sympathie wegdragen. Ik geloofde toen, en nu nog steeds erg, dat jongeren onze toekomst zijn, en dat we ze moeten koesteren en graag zien.

We moeten ze alle kansen geven om verder uit te groeien tot heuse verantwoordelijke mensen, die samen later de maatschappij zullen kunnen dragen.

Daarom sprak ik ze vaak op hun verantwoordelijkheid aan, tot spijt van wie het benijdt. Bovendien was het toen daar in mijn wijk, een gezonde en belangrijke cultuur van empowerment, volgens mij.

Ik heb geleerd om in stilte te luisteren naar de onderstroom van de verhalen van de jongeren. Ik heb de kunst geleerd om de leerbereidheid van rebelse jongeren aan te wakkeren, hoe miniem dan ook.

Maar ik wou zeker niet als een soort ongediplomeerde kwestieuze mentale medicijnman overkomen. Als er al iemand een podium verdient, dan zijn het deze jongeren zelf.

Daarom probeer ik ook nu verbindend te schrijven over en voor jonge en wat minder jonge dromers uit Molderwood en ver daarbuiten, al dan niet met of zonder aanvalsgeweer. Zodat de nieuwe generatie van kleine doorzetters, de nieuwe levensartiesten kunnen worden met veel positieve energie.

Ik wil absoluut niet pedant overkomen, maar ik denk dat wat verder in dit verhaal van 'Ruimtevaarder' ook die subtiele tips staan geschreven over zelfzorg en zelfinzicht, als sleutels tot soms heel eenvoudige maar efficiënte oplossingen.

Wat zou het toch leuk zijn als we elkaars wonden wat vaker echt zouden zien. Het zou alles véél zachter maken. We hebben tenslotte allemaal een lijden te dragen, geloof me. Ik spreek vooral uit ervaring.

Ook voor mij als straathoekwerker/wijkagent waren het vaak inspirerende dagen vol inzichten, goede praktijken, en waardevolle ontmoetingen met dito gesprekken.

Als vermeende straathoekwerker kwam ik vaak in contact met mensen die niet altijd de klassieke uitgestippelde weg volgden, zelfs beetje bij beetje de weg wat verloren waren.

Dat konden zowel zwakbegaafden zijn, als erg hoogopgeleide intellectuelen. Allemaal gewone stervelingen zoals u en ik, voor wie het leven soms erg ondraaglijk zwaar was geworden, en die zich jammer genoeg uiteindelijk soms zelfs van het leven benamen.

Verwoeste levens vaak met trauma's vanuit hun kindertijd, en dat raakte mij dikwijls midscheeps. Vrij regelmatig werd ik dan ook geconfronteerd met extreme situaties en dito verdriet.

Samen gingen we regelmatig op zoek naar wat er mogelijks fout ging, waar de tijd hen ergens onreglementair had ingehaald. Ook ik kende immers dat gevoel, en dat maakte mij soms door mijn psychologische inzichten en misschien overdreven empathie tot ongevraagde deelgenoot of misschien zelfs een beetje voyeur, maar mijn bedoelingen waren steeds integer.

Hierdoor schoof ik automatisch mee aan de tafel van de vaak intiemste zielenroerselen, zonder pijnstillers weliswaar en zonder verdere nabehandeling. Bij derge-

lijke heftige emoties en ervaringen zonder narcose, kletterden mijn eigen gevoelens, willens nillens. Zelfs dagen nadien nog.

Het was de soms zware tol van mijn empathie, maar ik liet het slechts een zeldzame keer echt blijken. Zoals toen bij die zelfdoding van een kind van amper twaalf jaar waarbij ik op de begrafenis de tranen de vrije loop gaf. Ook al vertegenwoordigt het politie-uniform meestal discipline en professionaliteit, ik ben ook maar een mens met echte gevoelens.

Verdriet en het lijden van mensen is misschien een dankbaar reservoir voor mij als schrijver, en de tank is zeker nog niet leeg. Maar het is ook een valkuil voor mijzelf als hoog sensitief persoon.

Vaak zit ik met verwarring, door de frequente herbelevingen van al die miserie en narigheid uit het leven van anderen. Ik heb soms nog verhitte levensechte nachtmerries, de herinneringen komen soms langzaam maar zeker. Ze komen levendig en af en toe luid schreeuwend en ongevraagd terug in mijn persoonlijk leven.

Vroeger als *streetcop* drongen het verdriet en de vele gruwelheden misschien niet echt door, en verdrong ik al dat leed. De wereld is echter heel wreed en gemeen voor de mensheid, geloof me maar!

Het is, nu het stilaan rustig wordt in mijn hoofd, zoals bij het zien van herkenbare signalen, zoals een gewoon rood tentje op de rijbaan, ik krijg onmiddellijk terug kippenvel,

Het zijn vaak beklemmende momenten. Ik zal met sommige van die snapshots en kortfilmpjes verder moeten leven, dat is immers die tol voor mijn empathie en hoogsensitiviteit.

De herinneringen van de diepmenselijke verhalen maar ook van de vaak mentale veerkracht van betrokkenen zijn links geschreven, het verdriet dat mij vaak deed wankelen is nog niet helemaal verteerd. De persoonlijkheden maken en dragen mee het verhaal. Ik vertel het alleen maar.

De uniformiteit van gewone straatagenten valt wellicht bij velen op, hun aanwezige menselijke imperfecties vaak niet." Als je het eenmaal van dichtbij gezien hebt, kan je het niet meer niet-zien," zei Lara Pawson over het bitse geweld en de Dickensiaanse armoede die ons toch steeds meer in eigen contreien omringt.

Ik ben maar een gewone verhalenverteller en mijn personages die het verhaal maakten zijn doorgaans geen literaire bedenksels zoals een Harry Potter.

Ook de wereld vaart zoals mijn protagonist Seppe Leysen in zijn jongere jaren, zonder kompas. En dan loop je nu eenmaal, of meerdere malen, flinke averij op.

Maar het enige obstakel naar gezond succes of naar enige vorm van herstel, dat zijn we meestal zelf, beste lezers. Ook Seppe Leysen en zijn kornuiten van dit verhaal leerde ik kennen tijdens de periode dat ik dus wijkagent was in het idyllische Molderwood Hills.

Ze kenden elkaar allemaal al van de lagere school en waren toen al buitenbeentjes die niet snel in de pas liepen, met een erg stevig uit de kluiten gewassen kameraadschap.

Onder enkele lager hangende takken zaten die jongeren vaak op een lome zo-

meravond de friste op te zoeken, gezellig onder elkaar. Een welgemikte blikseminslag uit de hemel had hen bijna ooit samen met alle andere processierupsen doodgebliksemd daar op die Rollekens. Gelukkig bleef het echter beperkt tot die processierupsen.

Tussen de periode van zijn kinderlijke zelfgemaakte ruimtepakken en na zijn periode van het dragen van camouflagepakken ontdekte ook Seppe, later in zijn leven, het belang van studeren, onderwijs en educatie.

Ik kan absoluut niet wat Seppe Leysen nu allemaal kan, maar wie weet gooit hij net als ik nog ooit, op rijpere leeftijd, zijn eigen pen in de strijd. Ik hoop alvast dat ikzelf dat ook nog mag meemaken.

Want dat studeren en boeken lezen had bij hem op zeker ogenblik ook terug het vuur aangewakkerd en juist daardoor zou hij zelf zijn cognitieve reserve hebben aangesproken, en die leek uiteindelijk veel groter dan aanvankelijk verwacht.

Het werd voor hem zelfs bijna een olympische discipline. Boeken zijn voor hem nu *as we speak* meer dan alleen maar vermaak. Het belang voor hem is inmiddels ongezien, maar ooit was het dus helemaal anders.

Seppe Leysen kwam uit Molderwood Hills, het op één na het coolste dorp in Belgistan. Bij hem brandde de liefde voor zijn vaderland van jong af aan organisch in zijn hart met alle kracht, die hem later ook zo kenmerkte.

Dat maakt zijn verhaal hierdoor misschien ook een beetje rauwer, of moet ik zeggen onverbloemder, maar dat mag want het is tenminste geheel authentiek, op enkele details na.

Soms is het immers een beetje moeilijk om bepaalde doorstane dagdagelijkse gebeurtenissen van hem onder woorden te brengen. Zelf is hij namelijk geen praatvaar en heeft hij soms een wat schijnbaar grimmige, sarcastische humor.

Soms moet het in zijn hoofd ook een mix geweest zijn van Chinees vuurwerk op nieuwjaar, en zo'n fameuze blikseminslag op een gezellige zomeravond in Kempenland.

In de periode dat de ruimtetelescoop van James Webb vanuit de aarde werd gelanceerd, rond kerstmis 2021, kwam ik Seppe Leysen heel toevallig terug tegen in zijn dorp Molderwood.

Ik liep al een hele tijd met een verhaal in mijn hoofd rond en vroeg aan de jongen uit de mooie wijk Hills, waar ik dus in mijn vorig leven nog wijkagent was geweest, of ik mijn volgende boek misschien over hem mocht schrijven.

Hij deed immers lange tijd het kloppende hart van Molderwood en dat van mij sneller slaan, al dan niet op een positieve manier. Alsof er een groot nucleair krachtveld rond hem zat, was hij voor sommigen een gesel en voor anderen dan weer een beschermer.

Zijn kenmerkende stevige handdruk bij onze toevallige ontmoeting was op zijn minst energiek te noemen en hij oogde op dat moment, net zoals vroeger, nog steeds messcherp.

Maar het stoere buitenbeentje keek me ook wel met zeer wijd opengesperde ogen, met een blik die alles overzag, aan en vroeg zich af of de buitenwereld wel